

Търново и не ходяха въ тоя град тъй често ни поповетъ, ни чорбаджиитъ на селото, нemoжаха тъй лесно и тъй за скоро да си изиграйт играта както другадъ. Тъ подкачиха да пишжт писма за да ме испждят, но положението ми бѣше таквози щото писмата им не дѣйствуваха тъй прямо за изгонванъето ми. На поповетъ, които бѣха двама и незнаяха нищо от черковен ред, трѣбвах им за в' черква и тѣ си струваха углушки на владиковитъ писма. Чорбаджиитъ не се толкоз мѣсяха, защото от селото нищо не плащаха, тъй като бѣх нѣкак частен учител на 13 - 15 дѣтца, които ме храняха по ред. Сега тогис от черковнитъ дискоси ми даваха по нѣкоя пара за харч, а испослѣ кой и как щеше да ми се доплаща за това малко и мислях. Аз гледах само да се задържж и застож на едно мѣсто, но не така мислял Неофит, а особенно писар'я му Костаки.

В'остояние на един мѣсец, като видѣха че не може с' писма и поржки да ме изгнѣздат из Бѣла, една вечер ето ти че ясакцията Ибриям, сжщий койго беше ме запираа прѣди двѣ години, се отзова в' Бѣла с' писмо до чорбаджиитъ и поповетъ от владиката за мене да ме пратят в' Търново с' сжщий ясакция, защото владиката иска да види тая работа: защо съм се намѣсил аз да давам вули. Аз се расправях и доказвах че вули не съм давал, че всичко дѣто съм се намѣсил в' работата на вулитъ е, че съм писал по исканъето на одного от поповетъ да расправж на митрополията по гръцки: какъв е родът на нѣкой момък и нѣкоя мома за които искали вула от попа да ги вѣнчяет. Поп'а бил забравил да подпише писмото, та и аз не бѣх го подписал, това и сам поп'а потвърдѣваше; но кой питаше попа, или мене! . . . Ибриям настояваше че владиката ме иска и толкоз. Кон не можах да намѣрж; намѣрих най-послѣ един нищо и никакъв и той самар нѣма. От тук, от там намѣрих едно сѣдло и то голѣмо. Ибриям не чака да търсеж друго, или това нѣкак да направж като да не утрепва коня. Понагласих го както можах, взесѣднжх го и трыгнжх. Вздихми до Трeмбеш. дѣто съгледах че сѣдлото утрепало коня на прѣдницата и стара нѣкоя рана що имал беше се отворила на ново. Оставям сѣдлото тамо, мѣтам кожухчето от гърб'а си на гърб'а на коня и така на разсѣдлица качам се да вървим, т. е. да ѣхам, но едвам с' зор можах да стигнж до